

„Mi mit adunk a Jézuskának születésnapjára?”

A betanulás nem volt zökkenőmentes, még a lelkiatyá meg is jegyezte viccesen az egyik mise végén a híveknek, hogy felkerülhetne az orgonára a T betűjelzés, hogy türelemmel legyenek felém, mint a tanuló sofőrökkel. Kezdetben nem volt könnyű számomra a népénekek versszakait és a kottát szinkronban olvasni. A hangszer sem volt már megfelelő, így a plébánosunknak, a csábi hívó közösségnek és az egyházmegyének köszönhetően több évtized után új orgonát is sikerült vásárolnunk.

Amikor már magabiztosabban játszottam, igyekeztem magam köré énekeseket gyűjteni, hogy a főbb ünnepeket még magasztosabbá tegyük az énekünk által. Nagy örömmre közülük egy ifjú kántor is kinötte magát, György Adrián személyében, de újabb fiatalok is bontogatják szárnyaikat.

2017-ben egy álmatlan éjszakán megszületett a gondolat, hogy saját kórust szeretnék, pár napra rá megalakult a Szeder Kórus. Legfőbb célunknak tartjuk a néphagyományok, népdalkultúra ápolását, de rendszeresen hozzájárulunk – a helyi zeneiskola növekedésével karöltve – az ünnepi szentmisék meghittebbé tételéhez.

Úgy vélem, hogy az isteni gondviselésnek köszönhetem, hogy Csábra kerültem, egy olyan faluba, ahol mindig is jó zenészek, énekesek voltak.

Így találtam rá a férjemre, Ervinre is, aki szintén zenész, és a kórusmuzsika hozott bennünket össze. Zenész családban nőtt fel, hobbi szinten basszusgitározik. A gazdag kulturális életnek a kezdeményezője a községben, ezért sok közös programunk van.

- Gyakorló katolikus család vagytok. Mit jelent számokra, számotokra a hit?

- Gyerekkorom óta természetes volt számomra, hogy templomba járunk, hogy rendszeresen imádkozunk. Ha a szüleim nem így neveltek volna, akkor talán sokára ismertem volna fel Isten szeretetét, melyet máig is kapok tőle. A férjem is ilyen lelkiületben nevelkedett, ezért mindkettőnk számára fontos, hogy két gyermekünket is az Isten felé vezető úton tereljük (és természetesen a zene felé is). Rendszeresen fohászkodunk, beszélgetünk, elmélkedünk Istenről, hogy mit miért tesz. Lehet, nem mindig értjük azonnal Isten tervét, de mindig elfogadjuk azt, mert tudjuk, hogy az ő akarata jobb, mint a miénk. Nekünk az adja a biztonságot, hogy hiszünk benne, és Isten segit, mellettünk áll.

Hálával tartozom Istennek, hogy a tenyerén hordoz, hogy az eddig elképzeléseim teljesülhettek. Van családom, van hol laknom, van állásom, és vannak barátaim. Teljes a kör. A jövőre nézve természetesen még mindig vannak célkitűzések, amiket el szeretnék érni, és hiszem, hogy Isten segítségével ezek is megvalósulnak majd.

- Hogyan telnek nálatok a karácsonyi ünnepek?

- Advent első vasárnapjától megkezdődik a várakozás. Hétről hétre a gyertyagyújtás is felemelő érzés a családnak, a közös ima, éneklés, az adventi naptárban lévő feladatok teljesítése, a hajnali roráték, ezek mind fontos „teendők” számunkra az ünnepek előtt. A karácsony előtti reggel az egyik kedvenc időszakom, amióta anya vagyok. A gyerekek öröme, amikor megpillantják a Jézuska által hozott karácsonyfát, és természetesen az alatta lévő ajándékokat, az olyan mesebeli momentum. És hát több ilyen jó pillanat van ezen a napon, a közös ebéd, vacsora, az éjféle mise, ezek mind varázslatosak, és hiába ismétlődnek, mindig csodálattal töltenek el bennünket.

A tavalyi évben, az akkor 4 éves Anna lányom megkérdezte, hogy mi mit adunk a Jézuskának születésnapjára. Feltehetnénk mi magunknak is a kérdést, hogy mi mivel ajándékozunk meg a Messiást, aki megváltott bennünket?

Kívánom, hogy mindnyájan találjuk meg a sok teendőnk mellett erre a választ, hogy a megfelelő ajándékkal jutalmazzuk az ÜNNEPELTET!

Köszönöm a beszélgetést!

B.Gy.

Magunkra ismerhettünk a fal mögött Kiváló színészek jártak Csábon

Egy hűvös vasárnapi estén két család, Farkasék és Ernellákék költöztek be egy kis időre a csábi alapiskola közösségi termébe, hogy intrikáikkal, kirohanásaikkal és – nem utolsó sorban – humoros megjegyzéseikkel tegyék színesebbé a Csábi Színházi Esték szép számú közönségének napját.

Forgács Péter rendezésében Hajdu Szabolcs Ernellákék Farkaséknál című díjnyertes filmjét vitték a színpadra olyan színművészek, mint a Jászai Mari-díjas Bandor Éva, Holocsy Krisztina, Olasz István és Szabó Viktor. Ők négyen kiváló játékkal nem csupán nevetésre, hanem mélyebb gondolkozásra is készítették a publikumot.

De mit is láthatott a csábi közönség a színpadon?

Az Ernellákék Farkaséknál nagyjából huszonnégy óra eseményeit öleli fel, a tekintet egy pillanatra sem mozdul ki a helyszínül szolgáló belvárosi lakásból – ami a színpadon egy tapétázott fal résekkel ellátva, szimbolizálva ezzel a lakásbéli szobákat, illetve a szereplők helyváltoztatását.

A néző szinte azonnal a részesévé válik a két házaspár életének, végig intim közelségből figyelhetjük őket. Nincsenek látványos, harsány fordulatok, az ellentétek a hétköznapi történekekből és az életszerű párbeszédekből bomlanak ki: a mindennapi párkapcsolati és gyereknevelési problémáink jelennek meg benne. Pont ezért volt olyan érdekes és humoros is egyben. Mert nem állt távol a valóságtól, nem áll távol tőlünk, átlagemberektől. Valahol mindenki magára ismerhetett a darabban.

És pont ez a célja az irodalomnak, amelynek egyik dimenziója a dráma – azaz a színpadra írt művek – világa: gondolkodásra késztet, önmagunk megismerésére és még megannyi dologra. Mi sem bizonyította jobban a darab érvényességét és a színészek rátermettségét, mint az, hogy négyszer is vissza lettek tapsolva.

Örömmel vették tudomásul a szervezők, hogy ismét egy remek estét – és valahol közösségépítést is – tudhattak maguk mögött.

E nagyszerű sorozat pedig hamarosan folytatódik, hisz karácsony előtt, december 17-én az Egy disznótor pontos leírását láthatja a közönség Csábon, szintén a Kultminor támogatásának köszönhetően.

Miskei Ferenc, ATEMPO.sk

Fotó: Göbölös Lajos / ATEMPO.sk